

WOLNY
STRZELEC

AKT I

Przed oberżą w lesie, Kilian, bogaty gospodarz, znakomicie strzela. Oto właśnie znowu zwyciężył. Bardzo zmartwiło to Maksa, księżęcego strzelca, dla którego kolejne niepowodzenia w strzelaniu stają się przekreśleniem jego planów i marzeń. Bo oto co głosi stara legenda: niegdyś książę w nagrodę za mistrzowską strzał oddał jednemu ze swych sług stanowisko leśniczego, który posiadał również prawo jego dziedziczenia, pod warunkiem, że każdy następca zarządcy lasów będzie wspólnym strzelcem. Obecny leśniczy — Kuno — ma tylko córkę jedynaczkę — Agatę. Jej rękę i prawo do objęcia stanowiska leśniczego zdobędzie ten, kto wygra zawody strzeleckie.

Maks kocha Agatę i wzajemnie jest przez nią kochany... Jednak ostatnio w strzelaniu wyraźnie mu się nie wiedzie... Nazajutrz ma się odbyć turniej rozstrzygający o losach stanowiska leśniczego i o losach Agaty.

Nic zatem dziwnego, że w czasie gdy młodzież radośnie bawi się przy tłźwinkach walca, Maks samotny i smutny siedzi przed gospodą. W pewnym momencie przysiadł do niego Kacper, obficie częstuje Maksa winem i namawia na wspólną wyprawę do Wilczego Jaru, gdzie o północy będą mogli odlać zaczarowane kule, nigdy nie chybiające celu. Aby dowieść prawdy swoich słów Kacper podaje Maksovi strzelbę — i rzeczywiście Maks trafia natychmiast wspaniałego orla. Zgadza się więc na propozycję Kacpra nie wiedząc, iż ten znajduje się we władzy złego ducha, Samiela, „czarnego strzelca”. Kacper musi Samielowi przyprowadzać co trzy lata nową ofiarę, wybawiając się w ten sposób od śmierci i wiecznego potępienia.

AKT II

Odsłona I

Izba w domku leśniczego. Agata oczekuje swego ukochanego, dręczą ją jednak złe przecucia. Przed chwilą (właśnie wtedy, gdy Maks zestrzelił zaczarowaną kulą orla) spadł ze ściany portret dziadka i zranił Agatę w czoło. Wesoła i beztroska Anusia stara się rozproszyć smutek przyjaciółki. Lecz Agatę dręczą niespokojne myśli... Zjawia się Maks i oznajmia dziewczętom, że o północy musi pójść do Wilczego Jaru po upolowanego tam rzekomo jelenia. Na próżno Agata i Anusia błagają go, aby tego nie robił — Wilczy Jar to przecież miejsce przekłete, króluje w nim czarny strzelec, zły duch, diabeł!

Odsłona II

Niesamowita, piekielna sceneria Wilczego Jaru. Chór złych duchów wita nadchodzącego Kacpra, który o północy wzywa czarnego strzelca — Samiela. Gdy Samiel się zjawia Kacper prosi go, żeby z siedmiu zaczarowanych kul, które odleją wraz z Maksem, ostatnia, kierowana ręką szatana — trafiła niewinną Agatę. Samiel zgadza się i zapada pod ziemię przy odgłosie gromów z okrzykiem: „Jutro przed bramą piekieł! Ty albo on!”

Do Wilczego Jaru przychodzi teraz Maks. Na próżno widmo matki i obraz Agaty zastępują mu drogę, chcąc go ostrzec przed niechybną zgubą. Maks wraz z Kacprem odlewają zaczarowane kule: wokół nich fruwać nietoperze, przebiega czarny dzik, przetaczają się ogniste koła, wichura łamie gałęzie, buchają płomienie. Cała groza zakłętą jaru ucicha, gdy wybija godzina pierwsza.

Premiera 15 maja 1978 r.

WOLNY STRZELEC

OBSADA

Kacper — WOJCIECH JAN ŚMIETANA
PAWEŁ JANOWSKI
WŁADYSŁAW DYLAĞ
Pustelnik — TADEUSZ PODSIADŁO
JERZY SYPEK
ADAM KRUŻEL
Kuno — STANISŁAW LACHOWICZ
ZBIGNIEW SZCZETCHURA
Ottokar — WINCENTY GŁODEK
JANUSZ WOLNY
BOGUSŁAW SZYNALSKI
Maks — JANUSZ WENZ
RYSZARD SŁYSZ
Kiljan — STANISŁAW ZIÓŁKOWSKI
ZYGMUNT JANKOWSKI
Agata — ZOFIA JANKOWSKA
EWA KOWALCZYK
Anusia — ALICJA ŚWIĄTEK
TERESA WESSELY
MARIA DOMAŃSKA
Samiel — TOMASZ GOŁĘBIEWSKI

Inspicjent: ANNA JAWORSKA
Sufler: IRENA HEMZACZEK

Opracowanie graficzne: MŚCIWOJ OLEWICZ

Opracowanie graficzne
MŚCIWOJ OLEWICZ

KRAKOWSKI TEATR MUZYCZNY

Wiktorya Charska

Z-ca Dyrektora:
WIKTOR HERZIG

Kierownik literacki:
JÓZEF OPALSKI

AKT III

Odsłona I

Maks z Kacprem podzielili się kulami. Maks dostał ich cztery — popisował się jednak swymi celnymi strzałami i pozostała mu już tylko jedna kula, ta — którą kieruje Samiel...

Odsłona II

Dom leśniczego. Agata budzi się z ciężkiego snu, pełnego koszmarów. Śniło się jej, że była białym gołębiem, w którego mierzył Maks — a kiedy wystrzelili — gołąb zniknął, Agata wróciła do swej postaci, a obok niej czarny orzeł farzał się we krwi... Anusia pociesza przyjaciółkę, śpiewa balladę o złej zjawie, która w rezultacie okazała się pocziwym domowym psem.

Nielatwo jednak rozweselić Agatę. Zjawiają się druhny, które przynoszą ślubny wieniec — gdy jednak Agata otwiera pudełko — znajduje w nim wieniec żałobny. Jeszcze jeden zły znak! Anusia prędko usuwa fatalny wieniec i splota nowy, z białych róż, podarowanych onegdaj Agacie przez świętobliwego pustelnika.

Odsłona III

Na leśnej polanie, w obecności księcia Ottokara, Maks, nabiwszy strzelbę ostatnią, zaczarowaną kulą, mierzy do przelatującego gołębia. Nagle z tamtej właśnie strony wychodzi Agata. Pada strzał — i narieczona Maksa osuwa się na ziemię. Okazuje się jednak, że to tylko omdlenie, ocaliły Agatę białe róże, podarowane jej przez pustelnika. Natomiast obok niej umiera Kacper, miotając bluźnierstwa — to jego trafia ostatnia, złowieszcza kula!

Teraz Maks wyznaje swą winę, książę skazuje go na wygnanie — wstawia się jednak za nim świętobliwy pustelnik: jeżeli po rocznej próbie, Maks okaże się dobrym strzelcem i prawym człowiekiem, dostanie rękę Agaty i leśnictwo. Tak mądry i sprawiedliwy wyrok księcia budzi ogólną radość zebranych.

*Romantyczna opera
w trzech aktach*

Der Freischütz

libretto
FRIEDRICH KIND
tłumaczenie
Krystyna Chudowolska

CARL MARIA VON WEBER

kierownictwo muzyczne
KRZYSZTOF MISSONA
reżyseria
MAŁGORZATA DZIEWULSKA
scenografia
JADWIGA JAROSIEWICZ
konsultacja pedagogiczna
ANDRZEJ MAJEWSKI

kierownictwo chóru
ZBIGNIEW TOFFEL
choreoplastyka ruchu
TOMASZ GOŁĘBIEWSKI

dyrygują
KRZYSZTOF MISSONA
AGNIESZKA KREINER

chór myśliwych śpiewa Pieśń strzelca
z Dziadów części I ADAMA MICKIEWICZA

